

paa Redningsmandskabets Vegne, at Redningsmandskabet fik Indstillingsret. En saadan Ret har de ikke faaet, det er fremdeles en enkelt Mand, der foretager Indstilling til Administrationskontoret. Det er med andre Ord kun to Mænd, der har at bestemme, hvem der skal ansættes i eventuelt ledigblevne Pladser som Redningsmænd.

Jeg har ikke paa min Færden derude ved Samtaler med Redningsmandskabet hørt nogen egentlig berettiget Indvending mod dette Ønske fra Fiskerne. Jeg skal dog ikke lægge Skjul paa, at een Indvending er der blevet gjort, nemlig den, at naar Fiskernes Forening fik Indstillingsret, var der dermed ikke nogen Garanti for, at det virkelig var Fiskere, der kom til at indstille, thi Fiskerne er en af de Stænder, som ikke fuldt har nemmet Selvstyret, og som har andre Folk til at bestyre deres Sager. Der blev sagt mig, at der paa en Plads var en Fiskeriforening, som havde en Bestyrelse paa 5 Medlemmer. Hvis disse Bestyrelsesmedlemmer nu indstiller hver 1 Mand, har man det Særsyn, at en Købmand og en Tolder vil komme til at indstille hver sin, saadanne Folk er nemlig Medlemmer af Bestyrelsen der.

Jeg vil endelig gerne henstille til Ministeren, at man, hvis der bliver foretaget en Undersøgelse i denne Sag, da faar undersøgt og konstateret, hvor mange af de 800 ansatte Redningsmænd der er Fiskere, og hvor mange der er Landboere, eller rettere, hvor mange der tilhører andre Erhverv end Fiskerierhvervet. Det er nemlig der, Striden staar. Fiskerne hævder, at det er Haandværkere og Landmænd, der bliver ansat, ja, endog i visse Tilfælde bliver favoriseret fremfor Fiskerne; de hævder ogsaa, at man fra Opsynsmændenes og fra den ansættende Myndigheds Side har taget visse Familiehensyn. Jeg tror, det vilde have sin Betydning, om man fra Ministeriet kunde faa oplyst, hvor meget der ligger til Grund for denne Anke fra Fiskernes Side.

Jeg haaber, der maa blive taget paa de Spørgsmaal, jeg her har fremdraget, med mere Velvillie end tidligere. — Jeg skal slutte med at sige, at hvad Forholdene ude ved Vesterhavet angaar, kan jeg i et og alt tiltræde de Betragtninger, der er fremsat fra andre Repræsentanter fra de vedkommende Egne med Hensyn til Kystsikringen og de Foranstaltninger, der maa foretages for at dæmme op mod Vesterhavets Æden Land bort ved disse Kyster.

Formanden: Jeg skal her afbryde Forhandlingerne.

Tingets næste Møde afholdes i Morgen, Tirsdag den 23. ds., Kl. 1 med følgende Dagsorden:

Fortsættelse af første Behandling af:

Forslag til Finanslov for Finansaaret fra 1. April 1924 til 31. Marts 1925.

Mødet hævet Kl. 4⁵⁵.

14de Møde.

Tirsdag den 23. Oktober Kl. 1.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af første Behandling af Forslag til Finanslov for Finansaaret fra 1. April 1924 til 31. Marts 1925.

Forhandlingen genoptoges.

Christmas Møller: Ved ethvert Valg er det jo saaledes, at der er to Spørgsmaal, som i særlig Grad drøftes ude ved Møderne og ogsaa drøftes inden Valget her i Tinget, og disse Spørgsmaal, som gaar igen fra Valg til Valg, er for det første: Hvad lovede Partierne Vælgerne ved forrige Valg, og har de nu ogsaa holdt disse Løfter? Og for det andet: Hvad vil Partierne i Fremtiden, og hvorledes vil de arbejde sammen? Disse to Spørgsmaal vil jeg da gerne beskæftige mig en lille Smule med.

Det er under denne Forhandling af enkelte ærede Medlemmer paastaet, og det paastaas i høj Grad ved Møder rundt omkring i Landet, at man forud for Valget i 1920 fra det konservative Folkepartis Side og ogsaa fra Venstres Side lovede Vælgerne Guld og grønne Skove. Det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen har under Forhandlingerne her hævdet, at det, man lovede fra vor Side, var, at det skulde blive gyldne Tider, og jeg tror ikke, der er et